

Sygn. akt I CZ 33/07

POSTANOWIENIE

Dnia 30 maja 2007 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Teresa Bielska-Sobkowicz (przewodniczący,
sprawozdawca)

SSN Jan Górowski

SSN Barbara Myszka

w sprawie z powództwa K. M.

przeciwko Zakładowi [...]S.A.

w W.

o nakazanie,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 30 maja 2007 r.,

zażalenia strony pozwanej

na postanowienie Sądu Okręgowego w W.

z dnia 10 stycznia 2007 r.,

oddala zażalenie.

Uzasadnienie

Postanowieniem z dnia 10 stycznia 2007 r. Sąd Okręgowy w W. odrzucił skargę kasacyjną pozwanego Zakładu [...] od prawomocnego wyroku tegoż Sądu z dnia 8 sierpnia 2006 r. i orzekł zwrot od Skarbu Państwa – Kasy Sądu Okręgowego w W. na rzecz pozwanego kwotę 2 600 zł uiszczonej tytułem opłaty od skargi kasacyjnej. W uzasadnieniu podał, że wbrew temu, co wskazano w treści skargi kasacyjnej, wartość przedmiotu sporu oraz zaskarżenia apelacją stanowiła kwota 2 400 zł. Mając zaś na względzie art. 26 k.p.c. uznał, że wartość przedmiotu sporu nie może podlegać badaniu po wdaniu się w spór co do istoty sprawy. Nie zachodziła także żadna z okoliczności przewidzianych w art. 368 § 2 k.p.c., wobec czego skargę kasacyjną, jako niedopuszczalną z mocy art. 398² § 1 k.p.c., należało, zdaniem tego Sądu, odrzucić, dokonując zwrotu pozwanemu uiszczonej nienależnie opłaty na podstawie art. 79 ust. 1 pkt 1 lit. b) u.k.s.c.

W zażaleniu na powyższe postanowienie pełnomocnik pozwanego podniósł zarzut naruszenia art. 26, art. 398¹ § 1 i art. 398² § 1 k.p.c., w uzasadnieniu wywodząc, że skarga kasacyjna jest wnoszona po zakończeniu „zwykłego toku” postępowania. Jej dopuszczalność, uzależniona od wartości przedmiotu sporu, nie może zatem „być wyjęta spod kognicji” Sądu Najwyższego przez art. 26 k.p.c., odnoszący się do wspomnianego wyżej zwykłego toku postępowania. Wskazując na powyższe, żalący wnosił o uchylenie zaskarżonego postanowienia i o nadanie biegu skardze kasacyjnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zażalenie jest bezzasadne. Rację można skarżącemu przyznać jedynie o tyle, że istotnie wniesienie skargi kasacyjnej inicjuje postępowanie, które toczy się poza tokiem instancji, po wyczerpaniu przysługujących stronie zwykłych środków zaskarżenia. Nie oznacza to jednak, że postępowanie kasacyjne toczy się zupełnie niezależnie od poprzedzającego go dwuinstancyjnego postępowania rozpoznawczego, skarga przysługuje bowiem, co do zasady, od prawomocnych orzeczeń co do istoty sprawy (art. 398¹ § 1 k.p.c.). Zatem ustalona podstawa

faktyczna i prawna sprawy rozpoznanej prawomocnym wyrokiem lub postanowieniem kształtuje także przedmiot postępowania kasacyjnego.

Biorąc pod uwagę powyższe, skoro ustawodawca w art. 398² § 1 k.p.c. ogranicza dopuszczalność wniesienia skargi kasacyjnej poprzez wskazanie na wartość przedmiotu zaskarżenia, to oznacza, że wartość przyjęta przez sąd drugiej instancji jest miarodajna dla ustalenia wartości zaskarżenia kasacyjnego. Taki wniosek, jak zasadnie przyjęto w postanowieniu SN z dnia 9 marca 2006 r., I CZ 10/06 (BSN 2006 nr 8, s. 12), uzasadnić można chociażby poprzez odesłanie do przepisów o postępowaniu apelacyjnym — w tym do art. 368 § 2 k.p.c. — które znajdują odpowiednie zastosowanie do postępowania kasacyjnego za pośrednictwem art. 398²¹ k.p.c. W pełni zachowuje zatem aktualność linia orzecznictwa Sądu Najwyższego, jaka ukształtowała się pod rządami uchylonych przepisów o kasacji, zgodnie z którymi wartość przedmiotu zaskarżenia kasacyjnego powinna zasadniczo odpowiadać wartości przedmiotu sporu i zaskarżenia apelacją.

Mając na względzie powyższe, zażalenie należało oddalić na podstawie art. 398¹⁴ k.p.c. w zw. z art. 394¹ § 3 k.p.c.